

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžf/32/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012206987
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1012206987.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členov senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Jozefa Hargaša, v právnej veci žalobcu : ANAPLAST, spol. s r.o., Gazdovská 2843/36, Komárno, zastúpeného advokátom JUDr. Milošom Kvasňovským, Dunajská 32, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 14. septembra 2012, č. 1020504/1/1166229/2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 26S/6/2013-99 z 31. októbra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 26S/6/2013 -99 z 31. októbra 2013 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 14. 9. 2012, č. 1020504/1/1166229/2012, ktorým potvrdil rozhodnutie správcu dane - Daňového úradu Nitra, pobočka Komárno - dodatočný platobný výmer zo dňa 19.6.2012, č. 9410402/5/1061106/2012/Bár, ktorým podľa § 44 ods.6 písm. b) bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák.č. 511/1992 Zb.“) bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2009 v sume 21.970,80 eur.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol nasledovné:

„Podanou žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 7.11.2012 žalobca žiadal aby súd zrušil rozhodnutie žalovaného zo dňa 14.9.2012 č.1020504/1/1166229/2012, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, dodatočný platobný výmer Daňového úradu Nitra zo dňa 14.9.2012 č. 941140B2/5/1061106/2012/Bár.

V odôvodnení žaloby žalobca poukázal na to, že Daňový úrad Nitra ako správca dane vykonal u žalobcu daňovú kontrolu dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie r. 2009, z ktorej vypracoval protokol o výsledku zistenia z daňovej kontroly č. 621/320/46967/2011/Faz zo dňa 20.7.2011 a dodatok č. 1 k protokolu, zo dňa 15.8.2011.

Žalobca v kontrolovanom zdaňovacom období uplatnil si právo na odpočítanie dane na základe nasledovných dokladov od dodávateľov:

B.K.DOM o.z. - E. V., Y. Y. 2, XXX XX N., IČ DPH: SK1020376247

- daňový doklad VPD č. V/85 zo dňa 10.4.2009 a fakt. č. OF/090319 zo dňa 9.4.2009c - dodanie stavebného materiálu, základ dane 20.844,40 eur, DPH 19% 3.960,40 eur, celková hodnota 24.804,80 eur,

- daňový doklad VPD č. V/32 zo dňa 25.5.2009 a fakt. č. 25.5.2009 a fakt. č. OF/090502 zo dňa 26.5.2009 - dodanie stavebného materiálu, základ dane 47.150 eur, DPH 19% 8.958 eur, celková hodnota 56.108,50 eur.

Plastmont - SK, s.r.o., Družstevnícka 5089, 934 01 Levice, IČ DPH: SK2020403099

- daňový doklad VDP č. V/115 zo dňa 12.5.2009 a fakt. č. 141/09 zo dňa 12.5.2009 - dodanie spotrebného materiálu, základ dane 19.560,- eur, DPH 19% 3.716,40, celková hodnota 23.276,40 eur

- daňový doklad VDP č. V/152 zo dňa 1.6.2009 a fakt. č. 178/09 zo dňa 1.6.2009 - dodanie spotrebného materiálu, základ dane 15.709,30 eur, DPH 19% 2.984,70 eur, celková hodnota 18.694,- eur.

Za účelom správneho posúdenia uplatnenia práva na odpočítanie dane v kontrolovanom zdaňovacom období správca dane zaslal dožiadanie č. 621/320/37444/2011/Faz zo dňa 10.6.2011 na Daňový úrad Levice, predmetom ktorého boli dodania tovaru platiteľom dane B.K.DOM o.z. - E. V. N. a spoločnosťou Plastmont - SK, s.r.o., Levice.

Na základe Odpovede na dožiadanie č. 623/320/35384/11/Db zo dňa 6.7.2011 správca dane došiel k záveru, že bolo preukázané porušenie § 21 ods. 1 zákona o DP, nakoľko zaúčtované náklady žalobcu nie sú preukázané žiadnymi dokladmi.

Vzhľadom k vyššie uvedenému správca dane dňa 23.08.2011 vydal Dodatočný platobný výmer č. 621/230/53865/11/Jal, ktorým vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie r. 2009 v sume 21.970,80 eur.

Následne dňa 29.3.2012 došlo k ústnemu pojednávaniu, ktorého sa zúčastnili: p. H. T. ako svedok, Ing. Y. F. a JUDr. U. L. za Daňový úrad Nitra, Mgr. L. J. za daňový subjekt ANAPLAST, spol. s r.o. a bola spísaná Zápisnica o ústnom pojednávaní, vedená pod č. 9411401/1/677998/2012.

Dňa 29.3.2012 došlo taktiež k ústnemu pojednávaniu, ktorého sa zúčastnili: p. U. F. ako svedok, Ing. Y. F. a JUDr. U. L. za Daňový úrad Nitra, Mgr. L. J. za daňový subjekt ANAPLAST, spol. s r.o. a bola spísaná Zápisnica o ústnom pojednávaní, vedená pod č. 9411401/1/681355/2012.

Žalobca považuje výpovede bývalého konateľa a zamestnanca spoločnosti Plastmont - SK, s.r.o. za zmätočné a zároveň protirečivé, čo vyplýva najmä:

- zo zápisnice o ústnom pojednávaní svedka p. H. T., ktorý viaceré svoje odpovede na jemu položené otázky v priebehu vypočúvania menil,

- najmä však zo zápisnice o ústnom pojednávaní svedka p. U. F. (skladníka), ktorý pri svojej výpovedi pripustil, že vystavené faktúry boli vytlačené z jeho počítača, heslo k jeho počítaču poznali aj iné zamestnanci spoločnosti a potvrdil, že na predložených faktúrach je odtlačok spoločnosti, pričom spoločnosť používala minimálne 5 pečiatok. V závere svojej výpovedi spoznal aj predložené príjmové a výdavkové listy spoločnosti.

Žalobca svojim Výjadrením zo dňa 25.5.2012 k Výzve na predloženie dôkazov Daňového úradu Nitra zo dňa 27.4.2012, podal stanovisko, v ktorom prehlásil, že všetok tovar, ktorý bol dodaný spoločnosťou

Plastmont - SK, s.r.o. a podnikateľom E. V. - B.K.DOM, bol už spotrebovaný. Taktiež žalobca mal za to, že nikým nebolo preukázané, že by daný tovar neexistoval a nebol dodaný žalobcovi.

Podľa názoru žalobcu aj napriek nedostatočnému zisteniu skutkového stavu, Daňový úrad Nitra vydal Dodatočný platobný výmer zo dňa 19.06.2012, vedený pod č. 9410402/5/1061106/2012/Bár, v ktorom vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie r. 2009 v sume 21.970,80 eur.

Žalobca využil v zákonnej lehote svoje právo a podal Odvolanie proti dodatočnému platobnému výmeru zo dňa 19.6.2012 - daň z príjmu právnickej osoby zo dňa 12.7.2012, v ktorom poukázal na nezákonnosť Dodatočného platobného výmeru zo dňa 19.6.2012, vedeného pod č. 9410402/5/1061106/2012/Bár a to odkazom na vyššie spomenuté zmätočné a zároveň protirečivé výpovede svedkov na skutočnosť, že dodanie a následné vyplatenie fakturovaného tovaru nebolo nikým vyvrátené. Žalobca predmetným odvolaním žiadal odvolací orgán, aby napadnutý dodatočný platobný výmer zrušil v rámci autoremedúry, resp. zrušil v celom rozsahu a vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie správcovi dane.

Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky vydalo dňa 14.9.2012 rozhodnutie, vedené pod č. 1020504/1/1166229/2012, ktorým žalobcom napadnuté rozhodnutie správcu dane potvrdil.

Žalobca opätovne poukazuje na skutočnosť, že faktické dodanie a následné vyplatenie fakturovaného tovaru nebolo vyvrátené. Taktiež žalobca poukazuje na to, že predmetný dodaný a ním vyplatený tovar bol žalobcom následne spotrebovaný. Táto skutočnosť, podľa názoru žalobcu, nebola zo strany rozhodovacieho orgánu - Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky zohľadnená v jeho konečnom rozhodnutí zo dňa 14.9.2012, vedenom pod č. 1020504/1/1166229/2012.

Žalobca má za to, že nedošlo z jeho strany k porušeniu ustanovenia § 21 ods. 1 zákona o DP, nakoľko žalobca správcovi dane predložil faktúry a doklady o vyplatení predmetných faktúr za spotrebný tovar. Teda ak došlo k zdaniteľnému plneniu, vzniká aj právo na odpočítanie dane v kontrolovanom zdaňovacom období.

Na základe uvedeného je pre žalobcu nepochybné, že napadnuté rozhodnutie je nesprávne, nakoľko vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo, je v rozpore s obsahom spisov a zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k podanej žalobe uviedol, že správca dane vykonal u žalobcu daňovú kontrolu dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2009. Žalobca vykázal za kontrolované zdaňovacie obdobie v podanom daňovom priznaní zo dňa 29.3.2010 výnosy v sume 874.159,36 eur, náklady v sume 868.313,87 eur, výsledok hospodárenia pred zdanením v sume 5.845,49 eur a základ dane v sume 6.938,88 eura.

Správca dane kontrolou predložených dokladov zistil, že žalobca si na základe výdavkového pokladničného dokladu č. V/85 zo dňa 10.4.2009 uplatnil do nákladov úhradu odberateľskej faktúry č. OF/090319 zo dňa 9.4.2009 za nákup spotrebného materiálu (hmoždenky, lišt) v sume 20.844,40 eura bez DPH a výdavkovým pokladničným dokladom V/132 zo dňa 25.5.2009 úhradu faktúry č. OF/090502 zo dňa 26.5.2009 za nákup spotrebného materiálu (hmoždenky) v sume 47.150,00 eur bez DPH od dodávateľa E. V. - B.K.DOM o.z., Y. Y. X, N., IČO 35 044 209, DIČ 1020376247 (ďalej „E. V.“).

Správca dane ďalej zistil, že žalobca si do daňových nákladov uplatnil na základe výdavkového pokladničného dokladu č. V/115 zo dňa 12.5.2009 úhradu dodávateľskej faktúry č. 141/09 zo dňa 12.5.2009 za nákup spotrebného materiálu v sume 19.560,00 eur bez DPH a výdavkovým pokladničným dokladom č. V/152 zo dňa 1.6.2009 úhradu dodávateľskej faktúry č. 178/09 zo dňa 1.6.2009 na sumu 15.709,30 eura bez DPH za nákup spotrebného materiálu od dodávateľa Plastmont - SK, s.r.o., Družstevnícka 5089, Levice, IČO 34 139 362, DIČ 2020403099 (ďalej „Plastmont - SK, s.r.o.“). Uvedené náklady si zaúčtoval na účet č. 501001.

Správca dane za účelom preverenia si uplatnených nákladov zaslal miestne príslušnému správcovi dane dodávateľa E. V. Daňovému úradu Levice dňa 10.6.2011 dožiadanie č. 621/320/37444/2011/Faz. Z vyjadrenia na dožiadanie, ktoré bolo správcovi dane doručené dňa 6.7.2011 vyplynulo, že p. E. V. sa dostavil dňa 6.7.2011 k správcovi dane na ústne pojednávanie, z ktorého bola spísaná zápisnica o ústnom pojednávaní č. 623/320/35241/2011/Db. Do zápisnice uviedol, že správcovi dane predložené faktúry nevystavil, na uvedených faktúrach nesúhlasí pečiatka, podpis, program, v ktorom boli vystavené ani číselný rad, pod ktorým evidoval odberateľské faktúry v roku 2009. Ďalej uviedol, že tieto faktúry nezodpovedajú formuláru ním vystavovaných faktúr a zdôraznil, že ním vystavené faktúry majú

prílohy, výdajky a sú uhradené bezhotovostne, pričom faktúry predložené žalobcom neobsahujú prílohy a sú uhrádzané v hotovosti. Správca dane ďalej vykonal dňa 29.6.2011 v prevádzke dodávateľa E. V. miestne zisťovanie, z ktorého spísal zápisnicu o miestnom zisťovaní č. 623/320/34566/11/Db. Pri miestnom zisťovaní z predloženej účtovnej evidencie zistil, že dodávateľ vystavil v roku 2009 pre žalobcu dňa 28.10.2009 faktúru č. 092009819, dňa 30.11.2009 faktúru č. 092009916 a dňa 16.12.2009 faktúru č. 092010004, súčasťou ktorých boli výdajky a prevodky materiálu. Faktúry boli uhradené bezhotovostným prevodom. Ako dôkaz predložil dodávateľ správcovi dane fotokópie vyššie uvedených účtovných dokladov ako aj výpis z účtu, na ktorý boli faktúry uhradené.

Vo veci spoločnosti Plastmont - SK, s.r.o., konateľ spoločnosti p. Ing. J. Q., ekonómka spoločnosti p. U. F. a vedúci obchodu spoločnosti p. Y. U. do zápisnice o miestnom zisťovaní č. 623/320/34372/11/Db zo dňa 28.6.2011 uviedli, že v účtovnej evidencii spoločnosti sa nenachádzali faktúry vystavené pre žalobcu a ako dôkaz bola správcovi dane predložená kniha vystavených faktúr za rok 2009, kde je zaevidovaných 951 vystavených faktúr. Konateľ spoločnosti Ing. J. Q. potvrdil, že čísla nimi vystavených faktúr majú iné zloženie a sú evidované v číselnom poradí s uvedením dátumu vystavenia, dátumom splatnosti, odberateľom a fakturovanou sumou. Ďalej uviedol, že faktúry za spoločnosti v roku 2009 vystavovala ekonómka spoločnosti p. U. F. v PC programe Money S5, faktúry predložené pri kontrole sú vystavené v programe Money 3. Ako dôkaz toho, že sa jedná po formálnej a obsahovej stránke o rozdielne faktúry, predložil správcovi dane nimi používaný typ faktúr spolu s prílohami, číslovanými dodacími listami, ktoré tvorili súčasť faktúr. Konateľ spoločnosti ďalej potvrdil, že spoločnosť v roku 2009 používala pečiatky označené poradovým číslom, o čom predložil listinný dôkaz, na ktorom sú uvedení užívatelia 10 očíslovaných pečiatok s odtlačkom pečiatky a podpisom zamestnanca. Pod číslom 4 je uvedený p. U. F., ktorý vystavil faktúry predložené žalobcom, avšak pečiarka na faktúre nemá číslo pečiatky. Ing. Q. potvrdil, že pečiarka nie je ich spoločnosti, nakoľko aj názov spoločnosti uvedený na pečiatke je iný, ako na nimi používaných pečiatkach.

Správca dane na základe uvedených zistení skonštatoval, že náklady v celkovej výške 103.263,70 eur nie sú v zmysle § 19 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon o dani z príjmov“) pre daňové účely dostatočne preukázané a neuznal ich žalobcovi za náklady vynaložené na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie zdaniteľných príjmov.

Na základe rozhodnutia odvolacieho orgánu správca dane pokračoval v ďalšom konaní a oprávnenosť uplatnených nákladov si opakovane preveroval zaslaním dožiadania č. 9410402/5/4180/2012/Bár zo dňa 31.1.2012 miestne príslušnému správcovi dane dodávateľov Daňového úradu Nitra, pobočka Levice. Z odpovede na dožiadanie č. 9411401/1/691338/2012/Bn zo dňa 29.3.2012 vyplynulo, že miestne príslušný správca dane vykonal dňa 29.03.2012 vypočutie svedkov, a to p. H. T., ktorý bol v čase deklarováných obchodov konateľom spoločnosti Plastmont - Sk, s.r.o. a p. U. F., zamestnanca spoločnosti, ktorý bol uvedený na faktúrach predložených žalobcom. Výsluchu svedkov, z ktorých boli dňa 29.3.2012 spísané zápisnice o ústnom pojednávaní č. 9411401/1/681355/2012 a č. 9411401/1/677998/2012 sa zúčastnila p. Mgr. L. J., splnomocnená zástupkyňa žalobcu. Svedok, bývalý konateľ spoločnosti Plastmont - SK, s.r.o. uviedol, že so žalobcom nemala spoločnosť obchodné vzťahy, konateľa žalobcu nepozná a obchody deklarované faktúrami č. 141/09 a č. 178/09 spoločnosť neuskutočnila. Zamestnanec spoločnosti p. U. F. do svedeckej výpovede uviedol, že faktúry č. 141/09 a č. 178/09 nevystavil, konateľa žalobcu nepozná, spoločnosť od roku 2009 využíva PC program MONEY S5, predložené faktúry sa odlišujú od štandardných faktúr vystavených v danom období, napríklad v tom, že používali iné názvy tovarov, uvádzali merné jednotky.

Z vykonaného dokazovania správcu dane je zrejmé, že dodávateľia svedeckými výpoveďami a predložením listinných dôkazov preukázali, že dodávateľské faktúry, o ktorých žalobca účtoval ako o nákladoch nevystavili.

Na základe uvedených zistení správca dane potvrdil svoje pôvodné rozhodnutie, že náklady v celkovej výške 103.263,70 eur nie sú v zmysle § 19 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov pre daňové účely dostatočne preukázané a neuznal ich za náklady vynaložené na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie zdaniteľných príjmov.

K podstatným námietkam žalobcu obsiahnuté v žalobe žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že výpovede svedkov - pracovníkov a konateľov spoločnosti Plastmont - SK, s.r.o. - popreli vystavenie sporných faktúr na svoje tvrdenia preukázali aj listinnými dôkazmi. Dodávateľ predložil správcovi dane účtovnú evidenciu, v ktorej má v roku 2009 zaevidovaných 951 vystavených faktúr, pričom čísla faktúr

majú iné zloženie a sú evidované v číselnom poradí s uvedením dátumu vystavenia, dátumom splatnosti, odberateľom a fakturovanou sumou. V knihe vystavených faktúr sa faktúry, ktoré ku kontrole predložil žalobca nenachádzajú. Správca dane aj žalovaný zastáva názor, že dodávateľ nemal dôvod neevidovať v knihe vystavených faktúr dve faktúry pre žalobcu, ktoré sú odlišné formou, spôsobom platby a odtlačkom pečiatky, resp. vystaviť dve faktúry v inom účtovnom programe s iným číslovaním, spôsobom úhrady a použiť inú pečať. Správca dane a žalovaný zistenú skutočnosť považujú za jeden z dôkazov preukazujúcich skutočnosť, že faktúry, ktoré predložil žalobca ku kontrole nevystavil dodávateľ Plastmont - SK, s.r.o. K námietke žalobcu týkajúcej sa výpovede bývalého konateľa uvedenej spoločnosti H. T., že v priebehu vypočúvania menil odpovede na položené otázky, žalovaný uviedol, že zo zápisnice o ústnom pojednávaní spísanej so svedkom namietaná skutočnosť nevyplýva. Skladník uvedenej spoločnosti U. F. vo svojej svedeckej výpovedi uviedol, že konateľa žalobcu nepozná a faktúry za spoločnosť nevystavil.

K námietke žalobcu, že všetok dodaný tovar bol spotrebovaný a nikým nebolo preukázané, že by dodaný tovar neexistoval a nebol žalobcovi dodaný, žalovaný uviedol, že správca dane ani žalovaný nespochybnili existenciu tovaru, ale na základe zistených skutočností skonštatovali, že spotrebovaný tovar nedodal dodávateľ uvedený na účtovných dokladoch.

Výsledkom dokazovania vykonaného správcou dane bolo zistenie, že dodanie spotrebného tovaru nebolo uskutočnené dodávateľmi uvedenými na účtovných dokladoch predložených žalobcom, pričom žalovaný má za to, že vyjadrenia konateľov dodávateľov, osôb zodpovedných za dodávky tovaru a predložené účtovné doklady sú dostačujúcim dôkazmi na to, aby dodanie tovaru a jeho následné zaplatenie bolo vyvrátené. Žalovaný zastáva názor, že pri svojom rozhodovaní vychádzal z dostatočne zisteného skutkového stavu preukázaného i listinnými dôkazmi. Skutočnosť, že žalovaný predložil faktúry a pokladničné doklady nepreukazuje, že k dodaniu tovaru došlo dodávateľmi uvedenými na predložených dokladoch.

V zmysle § 2 zákona o dani z príjmov je daňovým nákladom iba náklad preukázateľne vynaložený na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie zdaniteľných príjmov. V tomto prípade daňové náklady preukázané neboli, a preto nemohli byť ani v zmysle zákona o dani z príjmov zohľadnené. Čo sa týka vyjadrenia žalobcu, že u neho došlo k zdaniteľnému plneniu a vzniklo mu právo na odpočítanie dane žalovaný uviedol, že právo na odpočítanie dane vzniká na dani z pridanej hodnoty. V tomto prípade sa však jedná o daň z príjmov právnickej osoby a žalobcovi právo na odpočítanie dane preto vzniknúť nemohlo.

Z uvedených dôvodov žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe žiadal, aby súd žalobu ako bezdôvodnú zamietol.

Krajský súd v Nitre, ako súd vecne a miestne príslušný (§ 246 ods. 1, § 246a ods. 1 O.s.p.), preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného podľa § 247 ods. 1 nasl. O.s.p., ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu dôvodov žaloby na pojednávaní nariadenom na deň 31.10.2013, na ktorom bola vec prejednaná v neprítomnosti oboch účastníkov v súlade s § 101 ods. 2 O.s.p. Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu síce požiadal o odročenie uvedeného pojednávania z dôvodu dočasnej práceneschopnosti konateľa žalobcu, súd však túto jeho žiadosť neakceptoval, pretože žiadosť neobsahovala náležitosti v zmysle § 119 ods. 3 O.s.p. vo forme vyjadrenia ošetrojúceho lekára konateľa žalobcu, že konateľ žalobcu nie je schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu sa zúčastniť pojednávania. O tom, že súd žiadosť žalobcu o odročenie pojednávania neakceptuje, bol právny zástupca žalobcu elektronickou poštou v súlade s § 119 ods. 2 písm. c) O.s.p. upovedomený.

Po oboznámení sa s obsahom predloženého administratívneho spisu po podaní účastníkov konania súd dospel k záveru, že žalobcom podaná žaloba nie je dôvodná a preto ju podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Z obsahu predloženého administratívneho spisu súd zistil, že Daňový úrad Nitra ako správca dane vykonal u žalobcu kontrolu na dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roka 2009, z ktorej vypracoval protokol č.621/320/469671/2011/Faz zo dňa 20.7.2011 a dodatok k protokolu zo dňa 15.08.2011. Na základe výsledku kontroly vydal správca dane dňa 23.8.2011 dodatočný platobný výmer č.621/230/53865/11/JaI, ktorým vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmov právnickej osoby vo výške

21.970,80 eura. Žalobca podal v zákonnej lehote proti rozhodnutiu správcu dane odvolanie, žalovaný ako odvolací orgán v odvolaní prejednal a zistil, že správca dane pri vydaní dodatočného platobného výmeru nedodržiaval ustanovenie § 30 ods. 3 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v tom, že v odôvodnení rozhodnutia neuviedol všetky zistené skutočnosti na základe, ktorých rozhodol, taktiež nedodržiaval ustanovenie § 15 ods. 5 písm. d) a f) zákona o správe daní, nakoľko neumožnil žalobcovi nahliadnuť do zápisnice z miestneho zisťovania vykonaného u iného daňového subjektu v súvislosti s vykonanou daňovou kontrolou a neumožnil mu vyjadriť sa ku kontrolou zisteným skutočnostiam. Preto odvolací orgán dňa 16.11.2011 rozhodol rozhodnutím č. I/224/20931-115500/2011/990013-r o zrušení rozhodnutia správcu dane a o vrátení veci na ďalšie konanie a rozhodnutie. Správca dane pokračoval v konaní a dňa 19.6.2012 vydal dodatočný platobný výmer č. 9410402/5/1061106/2012/Bár, ktorým vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmov právnickej osoby v sume 21.970,80 eura. Správca dane svoj dodatočný platobný výmer odôvodnil zhodne ako je to už uvedené vyššie v písomnom vyjadrení žalovaného k podanej žalobe.

Proti dodatočnému platobnému výmeru podal žalobca včasné odvolanie, ktoré obsahovalo rovnaké námietky ako prejednávaná žaloba. Zdôraznil v ňom, že správca dane má v zmysle § 29 ods. 2 zák.č. 511/1992 Zb. povinnosť viesť dokazovanie tak, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov. Správca dane podľa žalobcu nepostupoval v zmysle uvedeného ustanovenia, keď na základe nesprávnych a neúplných skutkových zistení nesprávne konštatoval nepreukázanie zaúčtovaných nákladov na dodaný tovar vyššie uvedenými dodávateľmi, pričom za dôkaz svedčiaci v neprospech žalobcu považoval napríklad aj skutočnosti, že kniha vystavených faktúr dodávateľa Plastmont - SK, s.r.o. neobsahovala žiadnu faktúru pre kontrolovaný daňový subjekt. Žalobca v odvolaní zdôraznil, že nemôže niesť zodpovednosť za riadnu evidenciu inými dodávateľmi vystavených faktúr, ako aj to, že správca dane mu nemôže vyčítať, že si s odstupom času a s prihladením na spoluprácu s mnohými dodávateľmi už z objektívnych dôvodov nepamätá konkrétneho zamestnanca, ktorí vystupovali na strane vyššie uvedených dodávateľov pri dodaní tovaru. Už v odvolaní žalobca označil výpovede svedkov - bývalého konateľa spoločnosti Plastmont - SK, s.r.o. H. T. a skladníka tejto spoločnosti U. F. - za nejednoznačné. Správca dane podľa odvolateľa jednotlivé dôkazy, najmä výpovede vyššie uvedených svedkov, dodávateľmi predložené doklady a ostatné dôkazy nevyhodnotil jednotlivo a následne v ich vzájomnej súvislosti, ale namiesto toho si osvojil len niektoré zmätočné tvrdenia vypočutých svedkov, pričom nevzal do úvahy rozpory v ich tvrdeniach, a preto dospel k neúplným nedostatočným skutkovým zisteniam.

O podanom odvolaní žalovaný rozhodol dňa 14.9.2012, pričom rozhodnutím č. 1020504/1/1166229/2012 odvolaním napadnutý dodatočný platobný výmer správcu dane potvrdil. Dôvodmi odvolania žalobcu sa žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal nasledujúcim spôsobom.

Žalovaný zdôraznil, že správca dane nezaťažoval dôkazným bremenom výlučne daňový subjekt a v priebehu dokazovania postupoval v súlade so znením ustanovení § 29 ods. 2 a 4 zák. č. 511/1992 Zb., keďže okrem kontrolou účtovných dokladov predložených žalobcovi vykonal i ďalšie dokazovanie, kde získal svedecké výpovede a listinné dôkazy, ktorými preukázal, že tovar nebol daňovému subjektu dodaný dodávateľmi uvedenými v účtovných dokladoch. Správca dane z predloženej účtovnej evidencie dodávateľa Plastmont - SK, s.r.o. zistil, že dodávateľ má v roku 2009 zaevidovaný 951 vystavených faktúr, čísla faktúr majú iné zloženie a sú evidované v číselnom poradí s uvedením dátumu vystavenia, dátumom splatnosti, odberateľom a fakturovanou sumou. V knihe vystavených faktúr sa faktúry, ktoré predložil kontrolovaný daňový subjekt nenachádzajú. Z uvedeného je zrejmé, že dodávateľ nemal dôvod neevidovať v knihe vystavených faktúr dve faktúry pre kontrolovaný daňový subjekt, ktoré boli odlišné formou, spôsobom platby a odtlačkom pečiatky, resp. tieto vystaviť v inom účtovnom programe s iným číslovaním, spôsobom úhrady a použiť inú pečiatku. Správca dane zistenú skutočnosť oprávnene považoval za jeden z dôkazov preukazujúcich, že daňovým subjektom predložené faktúry nevystavil dodávateľ Plastmont - SK, s.r.o.

Žalovaný v odôvodnení odvolania ďalej vytkol, že daňový subjekt správcovi dane okrem vystavených účtovných dokladov žiadne iné dôkazy nepredložil, a to aj napriek tomu že bol k tomu správcom dane vyzvaný.

Žalovaný k námietke daňového subjektu týkajúcej sa výpovede bývalého konateľa spoločnosti Plastmont

- SK, s.r.o. H. T., že v priebehu vypočúvania menil odpovede na položené otázky uviedol, že zo zápisnice o ústnom pojednávaní spísanej so svedkom namietaná skutočnosť nie je zrejímavá. Svedok odpovedal na tri otázky správcu dane, kde poprel obchodné vzťahy s kontrolovaným daňovým subjektom, uviedol, že konateľ kontrolovaného daňového subjektu nepozná a na otázku, či p. F. vystavil faktúry predložené ku kontrole uviedol, že nie, asi nie a následne túto odpoveď opravil, že určite nie, nakoľko faktúry vystavovala ekonómka spoločnosti p. F.. Čo sa týka svedeckej výpovede p. U. F., ktorý pracoval v spoločnosti ako skladník, tento do zápisnice o ústnom pojednávaní uviedol, že konateľ kontrolovanej spoločnosti nepozná a faktúry za spoločnosť nevystavil. Potvrdil, že faktúry vystavovala spoločnosť v inom PC programe, používali sa iné názvy tovarov a určite sa na faktúrach uvádzali merné jednotky. Na spôsob číslovania faktúr si nespomenul. K vystaveniu faktúr z jeho PC, pod jeho heslom, ak k odtlačku pečiatky odvolací orgán uvádza, že svedok síce pripustil možnosť vytlačenia faktúr z jeho počítača, ale čo sa týka odtlačku pečiatky na faktúrach a príjmových a výdavkových pokladničných dokladoch sa svedok mýlil, nakoľko spoločnosť používala očíslované pečiatky, na ktorých bol uvedený správny názov spoločnosti a to Plastmont - SK, s.r.o. a nie Plasmont - SK, s.r.o., ktorý sa nachádza na odtlačku pečiatky na faktúrach a príjmových a výdavkových pokladničných dokladoch predložených kontrolovaným daňovým subjektom. K príjmovým a výdavkovým listom spoločnosti, ktoré podľa vyjadrenia daňového subjektu svedok spoznal odvolací orgán uvádza, že sa jedná o tlačivá príjmových a výdavkových pokladničných dokladov, ktoré sú bežne používané v hotovostnom platobnom styku. K predloženým príjmovým a výdavkovým pokladničným dokladom, ktorými daňový subjekt preukazoval úhradu faktúr odvolací orgán ďalej uvádza, že výdavkový pokladničný doklad a príjmový pokladničný doklad majú pri úhrade faktúry č. 141/09 rovnaké označenie a to V/113 a pri úhrade faktúry č. 178/09 rovnaké označenie V/148.

K námietke, že správca dane vykonané dokazovanie nevyhodnotil správnym spôsobom, žalovaný v rozhodnutí o odvolaní uviedol, že správca si preveroval dodanie tovaru u dodávateľov, ktorí poskytli správcovi dane svedecké výpovede a predložil listinné dôkazy, ktorými svoje tvrdenia preukázali. Dodávateľ p. E. V. vo svojom vyjadrení k predloženým faktúram uviedol, že ich nevystavil a uviedol rozdiely medzi ním vystavovanými a predloženými faktúrami ako pečiatka, podpis, formát, program v ktorom boli vystavené, číselný rad, pod ktorým evidoval odberateľské faktúry v roku 2009, spôsob úhrady, prílohy k faktúram. Dodávateľ predložil správcovi dane účtovnú evidenciu za kontrolované zdaňovacie obdobie, z ktorej vyplynulo, že vystavil v roku 2009 pre kontrolovaný daňový subjekt tri faktúry, ktorých súčasťou boli výdavky a prevodky materiálu a kontrolovaný daňový subjekt tieto faktúry uhradil bezhotovostným prevodom. Ako dôkaz predložil dodávateľ správcovi dane fotokópie vyššie uvedených účtovných dokladov ako aj výpis z účtu, na ktorý boli faktúry uhradené. Taktiež v prípade dodávateľa Plastmont - SK, s.r.o. získal správca dane svedecké výpovede konateľa spoločnosti a ďalších zamestnancov, ktorí popreli vystavenie faktúr pre kontrolovaný daňový subjekt. Konateľ spoločnosti predložil správcovi dane listinné dôkazy, ktorými boli výpovede svedkov preukázané.

Žalovaný zo spisu správcu dane zistil, že tento umožnil žalobcovi predkladať dôkazné materiály, ktoré v zmysle § 2 ods. 3 zák. č. 511/1992 Zb. hodnotil podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky vo vzájomnej súvislosti, pričom prihliadal na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Žalobca následne rozhodnutie žalovaného o odvolaní napadol v zmysle § 247 a nasl. O.s.p. žalobou, ktorá bola v zmysle § 250b ods. 1 O.s.p. podaná včas. Úlohou súdu bolo preto preskúmať zákonnosť postupu a právnych záverov oboch daňových orgánov v prejednávacom prípade a to v medziach podanej žaloby.

V zmysle § 2 písm. i) zák. č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmu sa daňovým výdavkom rozumie výdavok (náklad) na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov preukázateľne vynaložených daňovníkom, zaúčtovaný v účtovníctve daňovníka alebo zaevidovaný v evidencii daňovníka podľa § 6 ods. 11, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 2 písm. j) citovaného zákona sa základom dane rozumie rozdiel, o ktorý zdaniteľné príjmy prevyšujú daňové výdavky (§ 19) pri rešpektovaní vecnej a časovej súvislosti zdaniteľných príjmov a daňových výdavkov v príslušnom zdaňovacom období, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 21 ods. 1 citovaného zákona daňovými výdavkami okrem iného nie sú ani výdavky (náklady), ktorých vynaloženie na daňové účely nie je dostatočne preukázané.

Spôsob vykonávania dokazovania v daňovom konaní upravuje pre daný prípad zákon č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov o zmenách v sústave územných finančných orgánov.

Podľa § 29 ods. 2 zákona o správe daní správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 zákona o správe daní ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe daní daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcou dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 2 ods. 3 zákona o správe daní správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Súd považuje za potrebné v prvom rade zdôrazniť, že správca dane v danom prípade postupoval v súlade so základnými zásadami daňového konania pri hodnotení dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona o správe daní), pričom dokazovanie vykonal v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami § 29 zákona o správe daní.

Správca dane sa pri zisťovaní skutočností rozhodujúcich pre správne určenie daňovej povinnosti žalobcu na dani z príjmov za rok 2009 neobmedzil iba na dôkazné návrhy daňového subjektu (žalobcu). Sledujúc cieľ čo najúplnejšieho zistenia skutočností rozhodujúcich pre správne určenie daňovej povinnosti žalobcu vykonal rozsiahle dokazovanie prostredníctvom výsluchov svedkov (konateľov žalobcu dodávateľa Plastmont - SK, s.r.o., jeho vyššie uvedených pracovníkov, ako aj dodávateľa E. V.), ako aj prostredníctvom účtovnej evidencie predloženej dodávateľmi žalobcu.

Súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s vyhodnotením vykonaného dokazovania zo strany správcu dane ako aj žalovaného. Jeho opodstatneným záverom je, že dodanie tovaru nebolo uskutočnené dodávateľmi uvedenými na vyššie uvedených účtovných dokladoch predložených žalobcom. Zo svedeckých výpovedí H. T. (vtedajšieho konateľa spoločnosti Plastmont - SK, s.r.o.) a E. V. vyplýva jednoznačný záver vyvracajúci tvrdenie žalobcu o tom, že inkriminované obchody s dodávateľmi Plastmont - SK, s.r.o. a B.K.DOM o.z. - E. V. boli uskutočnené, pričom uvedené potvrdzuje aj účtovná evidencia predložená uvedenými svedkami. Súd zdôrazňuje, že uvedení vypočutí svedkovia uskutočnenie predmetných obchodov so žalobcom výslovne popreli a autenticita účtovných dokladov predložených žalobcom bola vyvrátená tak výpoveďami vypočutých svedkov, ako aj účtovnou evidenciou predloženou uvedenými dodávateľskými subjektmi.

Údajné daňové náklady súvisiace s nákupom tovaru žalobcom od uvedených dodávateľov preto nie je možné považovať z hľadiska daňového konania za preukázané a nie je ich preto možné v zmysle § 21 ods. 1 zákona o dani z príjmov v súvislosti s § 2 pod písm. i) tohto zákona považovať za daňový náklad majúcich vplyv na výšku daňového základu. Daňové orgány oboch stupňov preto postupovali v danom prípade správne, keď vyššie uvedené daňové náklady tvrdené žalobcom ako nepreukázané pri výpočte daňového základu na určenie dani z príjmov žalobcu za rok 2009 nezohľadnili.

Z vyššie uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že žalovaný vydal žalobou napadnuté rozhodnutie v súlade so zákonom, a preto podľa § 250j ods. 1 O.s.p. žalobcom podanú žalobu zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.“

II.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca, ktorý ho považoval za nesprávny z nasledovných dôvodov:

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., tzn. súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p.),

- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm. b) O.s.p.),
- c) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d) O.s.p.),
- d) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.

Žalobca uviedol, že s názormi vyslovenými prvostupňovým súdom a tiež príslušnými orgánmi finančnej správy nesúhlasí, pretože svoje zákonné povinnosti si splnil a predložil správcovi dane a následne rovnako aj súdu ako dôkaz predmetné faktúry a pokladničné príjmové doklady, preukazujúce existenciu sporných obchodov a platby za dodávku tovarov uskutočnené v hotovosti. Predloženie faktúry ako jediného potrebného dôkazu na uplatnenie daňových výdavkov vyžaduje aj právo Európskej Únie, ktorého predpisom ani judikatúre prvostupňový súd ani správne orgány vôbec nevenovali pozornosť.

K predmetnej problematike Súdny dvor (tretia komora) vo svojom rozsudku z 8. mája 2008 vo veci C-95/07 uviedol nasledovné: „opatrenia prijaté členskými štátmi na to, aby zabezpečili, že zdaniteľná osoba splní svoje povinnosti súvisiace s daňovým priznaním a zaplatením dane, alebo úpravy iných povinností, ktoré považujú za potrebné na správny výber dane a na prevenciu proti úniku, sa nesmú používať spôsobom spochybňujúcim právo na odpočet dane.”

Žalobca uviedol, že hmotnoprávne a aj formálne podmienky na odpočet dane z príjmu v zmysle práva Európskej únie aj vnútroštátneho práva splnil a predmetné faktúry, ktoré ho oprávňujú na uplatnenie daňových výdavkov v ním určenej výške, riadne predložil rozhodovacím orgánom. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam mal za to, že podmieňovanie nároku na uplatnenie daňových výdavkov akýmkoľvek ďalšími skutočnosťami je v priamom rozpore s rozhodnutiami Súdneho dvora Európskej únie.

Nesprávnosť rozhodnutia prvostupňového súdu videl tiež v tom, že prvostupňový súd nedostatočne zistil skutkový stav, uvedeným skutočnostiam nevenoval dostatočnú pozornosť a len si bezdôvodne osvojil tvrdenia a zistenia žalovaného a správcu dane, ktorý si svoju dôkaznú povinnosť tiež nespĺnili riadne a skutkové zistenia vyhodnotili jednostranne len na vznik daňovej povinnosti žalobcu ako daňového subjektu. Nedostatočné zistenie skutkového stavu je dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia, o čom rozhodol aj Najvyšší súd v konaní č. 8Sžf/50/2010 zo dňa 8.12.2011, kde vyjadril názor, že: „správca dane v danom prípade nepostupoval v súlade so zákonom o správe dani v spojení s ustanoveniami zákona o DPH, keď vo veci si nezhadovával dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, vo veci nerozhodol skutkovo a právne správne a žalovaný správny orgán námietkam žalobcu vznesenými v daňovom konaní nevenoval dostatočnú pozornosť, z ktorých dôvodov rozhodnutie žalovaného správneho orgánu nie je možné považovať za súladné so zákonom, a preto súd prvého stupňa nerozhodol vo veci zákonne, keď žalobu zamietol.”

Žalobca uviedol, že správne orgány napriek dokladom predložených žalobcom preukazujúcich nárok na uplatnenie daňových výdavkov, vykonali v predmetnej veci dokazovanie svedeckými výpoveďami, ktorých výsledky sú však rozporuplné a sporné a takéto sporné výpovede si správca dane, žalovaný a následne aj prvostupňový súd bez ďalšieho preukazovania a znaleckého dokazovania osvojili za správne a preukazujúce neexistenciu predmetných obchodov dokladovaných faktúrami. Správne orgány a prvostupňový súd bez nariadenia znaleckého dokazovania súdnym znalcom z odboru grafológia alebo expertíza ručného písma zhodnotili len na základe tvrdenia dodávateľov, že podpisy uvedené na predložených faktúrach a príjmových pokladničných dokladoch vystavených občianskym združením B.K.DOM o.z. - E. V. nie sú podpismi E. V. a taktiež, že podpisy na predložených faktúrach a príjmových pokladničných dokladoch vystavených spoločnosťou Plastmont - SK s.r.o. nie sú podpismi konateľa, ekonómky ani zamestnancov tejto spoločnosti. K vysloveniu záveru pravosti alebo nepravosti a identity podpisu je však podľa názoru žalobcu potrebné vykonať rozsiahle dokazovanie znalcom v príslušnom odbore.

Správne orgány aj prvostupňový súd si bez znaleckého dokazovania osvojili názory dodávateľov, ktorých tvrdenia sú účelové v snahe vyhnúť sa svojej daňovej povinnosti, že predmetné faktúry neboli nimi vystavené a že sú sfaľované. Mal za to, že samotný súd ani správne orgány nie sú na vyslovenie takéhoto záveru, pokiaľ nie je podložený náležitým znaleckým dokazovaním, kompetentné. Taktiež

poukázal na skutočnosť, že p. F., zamestnanec spoločnosti Plastmont - SK s.r.o. potvrdil, že faktúry boli vytlačené z jeho počítača, že na faktúrach je pečiatka spoločnosti a tiež, že spoločnosť Plastmont - SK s.r.o. používala daný druh príjmových a pokladničných dokladov, aké predložil žalobca. Vo svojej výpovedi tiež uviedol, že k jeho počítaču a jeho prístupovému heslu a taktiež k pečiatkam spoločnosti mali prístup aj iní zamestnanci spoločnosti. P. F. tiež uviedol, že v období od 01.01.2009 sa už v ich firme používal zúčtovací systém MONEY S5, ale tiež vo svojej výpovedi uviedol, že p. T., t.j. vtedajší konateľ spoločnosti a p. F., ekonómka spoločnosti ešte stále občas používali aj systém MONEY S3, ktorým boli vystavené aj predmetné faktúry predložené žalobcom. Pokiaľ správne orgány a prvostupňový súd uvádzajú, že faktúry nemôžu byť pravé preto, že je na nich uvedený p. F., hoci vystavovanie faktúr nespadá do jeho kompetencie, žalobca poukázal na skutočnosť, že na faktúre je uvedené, že p. F. faktúru vytlačil, resp., že bola vytlačená z jeho počítača, čo však neznamená, že p. Benko je zároveň aj vyhotoviteľom tejto faktúry.

Pokiaľ súd prvého stupňa aj správne orgány konštatovali, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a že predmetné obchody sa napriek predloženým faktúram a príjmovým pokladničným dokladom nerealizovali, nie je zjavné z akých dôkazov dospel k takémuto tvrdeniu, pretože dodávatelia a ich zamestnanci vo svojich výpovediach popierali len pravosť faktúr a príjmových pokladničných dokladov predložených žalobcom, ale nikdy priamo nepopreli, že tovar, ktorý bol predmetom faktúr reálne existoval, bol dodávateľmi vyrobený ani že bol dodaný. Správne orgány a ani prvostupňový súd sa nesnažili odstrániť rozpory medzi skutočnosťami predkladanými a tvrdeniami žalobcom a medzi skutočnosťami tvrdenými dodávateľmi a jednoducho neprimerane túto dôkaznú povinnosť a zisťovanie pravdivých podkladov na rozhodnutie presunuli na žalobcu a následne konštatovali, že žalobca svoje dôkazné bremeno neunesol a nesprávne, nezákonne a hlavne neobjektívne si osvojili tvrdenia dodávateľov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí č. 5Sžf/6/2012 zo dňa 31.1.2013 uvádza: „zo zákona o správe dani vyplýva, že dokazovanie vedie správca dane, ktorý vedie daňové konanie (...). Aby daňové orgány mohli uvedenú zásadu realizovať, sú vybavené rozsiahlymi právomocami, vychádzajúcimi zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, zakotvenej v § 2 ods. 3 cit. zákona. Neznamená to však bezbrehé uplatňovanie práva vyplývajúce z vrchnostenského postavenia daňových orgánov. Preto ani povinnosť daňového subjektu preukázať tvrdené skutočnosti nezbavuje správcu dane zákonnej povinnosti riadne zistiť skutočný stav a pri svojom rozhodovaní vychádzať z objektívnych a spoľahlivých zistení. Prítom je správca dane povinný postupovať nielen v súlade s vnútroštátnym právom, ale aj v súlade s komunitárnym právom, teda v konkrétnom prípade v súlade so smernicou Rady 2006/112/ES z 28.11.2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty a taktiež je povinný prihliadať aj na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie."

Z vyššie uvedeného vyplýva, že v celom doterajšom správnom aj súdnom konaní nebolo riadne preukázané, že tovar nebol dodaný a nebola riadne preukázaná ani nepravosť predložených faktúr. Napriek tomu sa tieto skutočnosti stali podkladom na vydanie zamietavého rozhodnutia prvostupňového súdu.

Žalobca vyjadril presvedčenie, že dodávatelia B.K.DOM o.z. - E. V. N. a spoločnosť Plastmont - SK s.r.o. sa neevidovaním predmetných faktúr vo svojom účtovníctve a popieraním ich existencie snažili vyhnúť svojej daňovej povinnosti voči štátu. Takýto logický predpoklad však správne orgány a aj prvostupňový súd úplne opomenuli a nezahrnuli ho ani do svojich úvah pri hodnotení dôkazov. Nemôže byť na ťarchu žalobcu ako daňového subjektu to, že dodávateľ si riadne neplní svoje zákonné povinnosti voči štátu a ani to, že má v úmysle dopustiť sa podvodného konania. Tento názor potvrdil aj Súdny dvor v rozsudku zo 6. júla 2006 A. K. v. B. K. a B. K. v. R. R. S., spojené veci C-439/04 a C-440/04 (správy Európskeho súdu 2006, s. I-06161) kde rozhodol, že „subjekty, ktoré prijímú všetky opatrenia, ktoré je možné od nich oprávnené požadovať na zabezpečenie toho, aby ich plnenia neboli poznačené podvodom bez ohľadu na to, či ide o podvod vo vzťahu k dane z pridanej hodnoty, alebo iné podvody, musia mať možnosť spoľahnúť sa na zákonnosť týchto plnení bez toho, aby riskovali, že stratia svoje právo na odpočet dane z pridanej hodnoty zaplatenej na vstupe".

Podľa názoru žalobcu správne orgány a tiež prvostupňový súd nerovnomerne rozložili dôkazné bremeno medzi jednotlivé subjekty. Žalobca predložil predmetné faktúry aj príjmové pokladničné doklady preukazujúce existenciu a realizáciu predmetných obchodov a svoju zákonnú dôkaznú povinnosť si týmto splnil. Splnenie ďalších povinností, preukázanie iných skutočností alebo znášanie dôkazného bremena vo väčšom rozsahu nemožno od žalobcu požadovať. Sú tu síce pochybnosti o osobe dodávateľa resp. subdodávateľa, ktorý nevie preukázať, že fakturovaný tovar vyrobil alebo obstaral a následne dodal žalobcovi, ale podľa judikatúry Najvyššieho súdu, konkrétne rozhodnutia zo dňa 19.09.2010 č. 3Sžf 1/2010 „sa jedná sa o iné skutočnosti, ktoré sa v zásade týkajú iného daňového subjektu ako žalobcu, a za ktoré zodpovedá iný daňový subjekt.“

V tejto súvislosti žalobca poukázal tiež na rozsudok Súdneho dvora (tretia komora) z 31. januára 2013 vo veci C-642/11, v ktorom viackrát poukazuje na skorší rozsudok Mahagében a Dávid a v súlade sním uvádza, že: „daňová správa nemôže od platiteľa dane uplatňujúceho si nárok na odpočet DPH všeobecne požadovať jednak, aby preveril, že osoba, ktorú vystavila faktúru vzťahujúcu sa na tovar a služby, na základe ktorej sa požaduje vykonanie tohto práva, spĺňala podmienky platiteľa dane, disponovala daným tovarom a bola schopná ho dodať a že si splnila povinnosť podať daňové priznanie a uhradiť DPH, aby sa tým ubezpečil, že na strane hospodárskych subjektov na vstupe nedošlo k nezákonnostiam alebo daňovému podvodu, a jednak, aby v tejto súvislosti disponoval takýmito dokumentmi“. Súdny dvor v citovanom rozsudku k predmetnej otázke ďalej uvádza, že: „vnútroštátny súd, ktorý má rozhodnúť o tom, či v konkrétnom prípade nedošlo k zdaniteľnému plneniu, a pred ktorý sa daňová správa odvoláva najmä na nezrovnalosti, ktorých sa dopustil vystaviteľ faktúry alebo jeden z jeho dodávateľov, akými sú napr. medzery v účtovníctve, musí dbať na to, aby posúdenie dôkazov neviedlo k strate zmyslu judikatúry a k tomu, že príjemcovi faktúry nepriamo uloží povinnosť, aby u zmluvného partnera preveril skutočnosti, hoci mu to v zásade neprináleží.“

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti mal žalobca za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je nesprávne, pretože súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav, na základe dôkazov vykonaných predovšetkým pred žalovaným a správcom dane, ktoré si osvojil, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a v dôsledku toho vec nesprávne právne posúdil, pričom na danú problematiku aplikoval len vnútroštátne právne predpisy a nebral do úvahy právo Európskej únie a ani judikatúru Súdneho dvora, v dôsledku čoho mal za to, že sa jedná o také pochybenie a vadu, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalobca vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd podľa § 250j ods. 3 O.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného správneho orgánu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

III.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že trvá na svojom vyjadrení k žalobe.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu a dospel k záveru, že tomuto odvolaniu nemožno priznať úspech.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 vety prvej O. s. p., s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 30. septembra 2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo

povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O. s.p.)

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O.s.p.). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, t.j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdnictva (§ 250i ods. 1 veta druhá O.s.p.). Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve (prvostupňového ani odvolacieho) nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, t.j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na záväznosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania.

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Nie je ani úlohou najvyššieho súdu v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v správnom súdnictve prehodnocovať správnosť záverov krajského súdu na základe nesúhlasu odvolateľa s takýmito závermi. Účelom konania v správnom súdnictve je poskytnutie súdnej ochrany pred tvrdeným nezákonným rozhodnutím. Ak také rozhodnutie na základe zistení krajského súdu bolo vydané v konaní, ktoré netrpí vadou spôsobilou ovplyvniť jeho zákonnosť a krajský súd svoje zistenie presvedčivo a s poukazom na procesné ustanovenia náležitosti odôvodní, niet dôvodu, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu zrušil.

Podľa § 246c ods.1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods.1,2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúma rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúma aj napadnuté rozhodnutie

žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Nitre, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcov uvedeným v odvolaní uvádza nasledovné.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotno-právnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon č. 511/1992 Zb. obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane, alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane, alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.).

Podľa § 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcou dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie (§ 29 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov (§ 29 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.).

Najvyšší súd konštatuje, že daňové orgány v danom prípade vychádzali zo správneho rozloženia dôkazného bremena a v konaní neboli osvedčené dôvody pre presun dôkazného bremena z daňového subjektu na správcu dane. Z podkladov spisu je zrejmé, že v rámci administratívneho konania bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, pričom súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne popísal skutkový stav, ako vyplynul z administratívneho spisu.

Aj podľa názoru senátu najvyššieho súdu, žalobca neuniesol ani v administratívnom ani v súdnom konaní dôkazné bremeno a nebolo možné súhlasiť ani s jeho opakovanými odvolacími námietkami, keď neuviedol žiadne také skutočnosti, s ktorými by sa daňové orgány nevysporiadali. Záver, ktorý bol zo zistených skutkových okolností v daňovom konaní ustálený zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade s hmotno-právnymi ustanoveniami zákona o dani z príjmov. Dôkazné

bremeno spočíva na daňovom subjekte a dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. V preverovaných prípadoch, vzhľadom na zistené skutočnosti došlo k pochybnostiam, či boli dodania tovaru reálne uskutočnené osobou uvedenou na dokladoch. Keďže v daňovom konaní leží dôkazné bremeno na daňovom subjekte, je na ňom, aby bez všetkých pochybností, v prípade následnej daňovej kontroly preukázal tvrdené skutočnosti, aj s určitým časovým odstupom.

Najvyšší súd sa v plnom v rozsahu stotožňuje s vyhodnotením vykonaného dokazovania zo strany správcu dane ako aj žalovaného so záverom, že dodanie tovaru nebolo uskutočnené dodávateľmi uvedenými na vyššie uvedených účtovných dokladoch predložených žalobcom. Zo svedeckých výpovedí H. T. (vtedajšieho konateľa spoločnosti Plastmont - SK, s.r.o.) a E. V. totiž vyplýva jednoznačný záver vyvracajúci tvrdenie žalobcu o tom, že inkriminované obchody s dodávateľmi Plastmont - SK, s.r.o. a B.K.DOM o.z. - E. V. boli uskutočnené, pričom uvedené potvrdzuje aj účtovná evidencia predložená uvedenými svedkami. Senát najvyššieho súdu považuje za potrebné zdôrazniť, že uvedení vypočutí svedkovia uskutočnenie predmetných obchodov so žalobcom výslovne popreli a autenticita účtovných dokladov predložených žalobcom bola vyvrátená tak výpoveďami vypočutých svedkov, ako aj účtovnou evidenciou predloženou uvedenými dodávateľskými subjektmi.

Z podkladov súdneho spisu je zrejmé, že žalobca v rámci žaloby opísal chronologický postup pred správnymi orgánmi a len v minimálnom rozsahu v rámci bodu 5/ veľmi stručne vymedzil žalobné dôvody, keď v podstate namietal, že faktické dodanie a následné vyplatenie fakturovaného tovaru nebolo vyvrátené a taktiež poukázal na to, že predmetný dodaný a ním vyplatený tovar bol žalobcom následne spotrebovaný. Vo svojom rozsiahlom odvolaní žalobca však uviedol aj nové námietky, ktoré v žalobe uvedené neboli. Odvolací súd v tomto smere považuje za potrebné zdôrazniť, že konanie podľa druhej hlavy piatej časti je ovládané koncentračnou zásadou, a preto dôvodmi vznesenými žalobcom až v rámci odvolania proti prvostupňovému rozsudku krajského súdu sa nemohol zaoberať.

Podľa § 250b ods. 1 O.s.p. žaloba sa musí podať do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Zameškanie lehoty nemožno odpustiť.

Až do rozhodnutia súdu môže žalobca rozsah napadnutého správneho rozhodnutia obmedziť; rozšíriť ho môže len v lehote podľa § 250b (§ 250h ods. 1 O.s.p.).

Podľa doterajšej súdnej praxe žaloba musí byť podaná v lehote 2 mesiacov so všetkými náležitosťami uvedenými v § 249 ods. 2 O.s.p. (okrem prípadu, ak pôjde o povinné zastúpenie v zmysle § 250a O.s.p.).

Nemožnosť doplniť náležitosti podanej žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, špeciálne dôvodov nezákonnosti, resp. rozsahu, v ktorom sa rozhodnutie správneho orgánu napáda, po lehote ustanovenej v § 250b ods. 1 O.s.p. vyplýva z ustanovenia § 250h ods. 1 O.s.p., ktorého účelom je zakotviť koncentračnú zásadu v rámci konania o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu, na základe ktorej už žalobca v priebehu konania nemôže rozšíriť jeho predmet, len ho obmedziť.

Pokiaľ teda žalobca až v rámci odvolania namietal, že vo veci nebolo vykonané znalecké dokazovanie súdnym znalcom z odboru grafológia alebo expertíza ručného písma, týkajúce sa podpisov na predložených faktúrach a príjmových pokladničných dokladoch, odvolací súd vzhľadom na prísne časové limitovanie žalobných dôvodov, na tento nový dôvod pri posudzovaní veci nemohol prihliadať. Neuniklo tiež pozornosti odvolacieho súdu, že táto námietka bola zo strany žalobcu uplatnená v rámci odvolacieho konania proti prvostupňovému rozsudku po prvý krát, pričom v rámci konania pred správnymi orgánmi nebola uplatnená vôbec. Zároveň odvolací súd uvádza, že argumentácia žalobcu rozhodnutiami citovanými ním v rámci odvolania je pre posúdenie danej veci právne irelevantná, a to z dôvodu ich neaplikovateľnosti na daný prípad vzhľadom na skutkovú situáciu v posudzovanej veci, keď faktúry a účtovné doklady predložené žalobcom boli na základe rozsiahleho dokazovania vykonaného

správcom dane preukázateľne spochybnené. Nešlo totiž o relevantné doklady o reálnej existencii dodania tovaru spoločnosťou Plastmont - SK, s.r.o. a podnikateľom E. V. - B.K.DOM , nakoľko deklarovaní dodávatelia ich vystavenie, podpísanie a dodanie tovaru výslovne popreli.

Senát odvolacieho súdu sa stotožnil s právnym názorom krajského súdu, že žaloba nebola dôvodná, pretože žalovaný sa v rámci žalobou napadnutého odvolacieho správneho konania riadne vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a svoje rozhodnutie odôvodnil racionálnym zhodnotením skutkového stavu vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu a postupu prvostupňového správneho orgánu s prihliadnutím na relevantné hmotnoprávne a procesné ustanovenia daňových predpisov.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.